Η εποχή των τεράτων

written by Δημήτρης Λεβέντης | 22.04.2022
Οι μαζικές διαδηλώσεις του περασμένου σαββατοκύριακου, που συνεχίζονται αμείωτες -μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές- στο κάλεσμα συνδικάτων και συλλογικοτήτων, ήταν και είναι η μόνη στέρεα και πολιτικά τίμια απάντηση στο ψευτοδίλημμα Μακρόν ή Λεπέν. Βέβαια, σε κανένα επίσημο μέσο της συλλογικής ενωμένης Ευρώπης δεν αναφέρθηκε το παραμικρό για τις χιλιάδες κόσμου που κατέβηκαν με πανό και πικέτες που δήλωναν τα πιο ώριμα συμπεράσματα και προοπτικές του αγώνα.

«Δεν διαλέγουμε ανάμεσα στην πανώλη και τη χολέρα!»

«Ο φασισμός δεν είναι το αντίθετο της δημοκρατίας. Είναι η εξέλιξή της σε περιόδους κρίσης». (Μπέρτολτ Μπρεχτ)

«Ο παλιός κόσμος πεθαίνει. Ο νέος κόσμος αργεί να φανεί. Και μέσα σ’ αυτό το σκιόφως ξεπροβάλλουν τα τέρατα».

«Εμπρός για μια ακυβέρνητη Γαλλία!»

Τα κείμενα της Ενωτικής Συνομοσπονδίας Εργατών (Unité CGT) συνοδεύονται με παραστατικές αφίσες που εικονίζουν τους σακατεμένους διαδηλωτές από τα ρόπαλα των Μακρονικών μηχανισμών καταπίεσης που, στα δύο χρόνια της σκληρής αντιπαράθεσης μεταξύ του συστήματος και των Κίτρινων Γιλέκων, έστειλαν στον τάφο τουλάχιστον 120 πολίτες.

«- Ακρωτηριασμένοι!
– Με βγαλμένα μάτια!
– Μαντρωμένοι!»

Σταχυολογούμε από το κείμενο:

«…Τι να κάνουμε;

Δεν τίθεται για μας το ερώτημα να επιλέξουμε ανάμεσα στην εξτρεμιστική ή τη φασιστική Δεξιά, ανάμεσα σε δύο όψεις του ίδιου καπιταλιστικού νομίσματος.

…Είναι κεφαλαιώδης η ευθύνη να μην ενδώσουμε σε αυτές τις εκβιαστικές επιλογές που κάνουν τους πολίτες να απελπίζονται.

Ήρθε η ώρα της γενικευμένης κινητοποίησης του κόσμου της εργασίας .

Τα ταξικά συνδικάτα βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή με τους συναδέλφους μας και με το σύνολο των εργαζομένων είτε είναι εκλογική περίοδος είτε όχι.

…μέσα στους δρόμους και κυρίως με την απεργία, να απωθήσουμε αυτό το κύμα ακραίου φιλελευθερισμού και ξενοφοβίας, να επιβάλουμε δυναμικά τις κοινωνικές μας επιλογές.

Να θυμίσουμε ότι οι επικείμενες βουλευτικές εκλογές είναι το ίδιο σημαντικές και παρουσιάζουν μια ευκαιρία ανατροπής των δεδομένων μπλοκάροντας όποιον περάσει στην Προεδρία…

Συνδικαλιστές και συνάδελφοι, θα βρεθούμε στις ίδιες γραμμές με το σύνολο των εργαζόμενων στην προεκλογική περίοδο, όπως και στις εποχές εκτός εκλογών.

Λοιπόν δεν παραιτούμεθα!!

Η στιγμή που ζούμε είναι αυτή της οργάνωσης.

Περισσότερο από ποτέ η ελπίδα βρίσκεται στους αγώνες για «Ψωμί- Ειρήνη –Ελευθερία»!!!»

(Ακριβώς την επόμενη των εκλογών 11 Απριλίου)

_____

Από τις 15 Απριλίου, τη φράση-κλειδί για τις επικείμενες βουλευτικές εκλογές («Εμπρός για μια ακυβέρνητη Γαλλία!») την αξιοποίησε ο ηγέτης της (FE) Ανυπότακτης Γαλλίας, Ζαν-Λυκ Μελανσόν, καταθέτοντας πρόταση συνεργασίας για το στήσιμο ενός εναλλακτικού αριστερού μαζικού μετώπου που θα σταθεί ο καταλύτης για την πραγματοποίηση του προαναφερθέντος συνθήματος, όπου μια προοδευτική αριστερή πλειοψηφία στο κοινοβούλιο θα κουρελιάζει κάθε διάταγμα που θα κατατίθεται είτε από τον Μακρόν είτε από τη Λεπέν.

Βέβαια, ένα άθροισμα αποχής-άκυρων-λευκών που θα υπερέβαινε το 50% των εγγεγραμμένων στο εκλογικό σώμα θα καθιστούσε διαβλητή την προεδρία που θα αναδειχθεί την προσεχή Κυριακή.

Απ’ ό,τι φάνηκε στο χθεσινό debate, η επιθετικότητα του Μακρόν σε μια μετριοπαθή αθώα μάσκα της Λεπέν, που του άφηνε γήπεδο στα οικονομικά -που είναι η ειδικότητά του- αλλά τον κάρφωνε στα ζητήματα ανεργίας, απασχόλησης και μισθών, υπενθυμίζοντάς του ότι και αυτή -όπως και εκείνος- ευχήθηκε στους Μουσουλμάνους της Γαλλίας «Καλό Ραμαζάνι!», δείχνει ότι τα αποτελέσματα της Κυριακής θα πηγαίνουν ψήφο-ψήφο – ειδικά μετά τη μάζωξη-σκορποχώρι που διοργάνωσε στη Μασσαλία το περασμένο Σάββατο και που δεν ξεπερνούσε τους τέσσερις χιλιάδες, ενώ φιλοδοξούσε να κάνει κάτι παρόμοιο με την εκεί προεκλογική συνάθροιση του FI, που η συμμετοχή ήταν τουλάχιστον δεκαπλάσια.

Πιστεύω ότι η κίνηση που ξεκίνησε ο Μελανσόν είναι αποτέλεσμα αυτής ακριβώς της μαζικής πολιτικής πίεσης που εκφράζεται αυθόρμητα στους δρόμους -κυρίως από τη νεολαία- και όχι μόνο δημιούργημα της αναμφισβήτητα υψηλής πολιτικής του

ευφυΐας. Η ενέργεια αυτή μετέθεσε το διακύβευμα από μια απλουστευμένη επιλογή μεταξύ δύο τεράτων στο άνοιγμα μιας πλατειάς συμμαχίας που θα βάλει τέλος στις υπερεξουσίες ακριβώς αυτών των τεράτων.

Στη συγκεκριμένη φάση των πολιτικών εξελίξεων, τα τέρατα δεν είναι μονάχα οι επαχθείς μορφές του τραπεζίτη και της κόρης του δολοφόνου της Αλγερίας αλλά τα πολλαπλά κεφάλια των διλημμάτων ανάμεσα στον πάτο και στον απόπατο.

Το δικό μας 89, όπου η επιλογή ανάμεσα στην πράσινη και τη γαλάζια μπόχα, αντί να τους αφήσει να σαπίσουν στις αντιθέσεις τους, οδήγησε στη διάλυση της αριστεράς μέχρι σήμερα, είναι δίδαγμα για όποιον έχει να αντιμετωπίσει παρόμοια ψευτοδιλήμματα.

Σαν επίλογο να θυμίσουμε πως ο συμπαθητικούλης Χίτλερ είχε λάβει ένα γενναίο 37% και ως πρώτο κόμμα στο Ράϊχσταγκ και σχημάτισε κυβέρνηση, ενώ ο δικός μας πατήρ του Έθνους Μεταξάς ανέλαβε την 4η Αυγούστου με κοινοβουλευτικό -κι όχι μόνο βασιλικό-πραξικόπημα την εξουσία, με αντίθετους μοναχά τους 15 διωκόμενους κομμουνιστές βουλευτές.

Πολύ σωστά λοιπόν «Ούτε Πανώλη – Ούτε Χολέρα. Ούτε Μακρόν – Ούτε Λεπέν» ή, όπως είχε κάνει σαφές ο τότε υποψήφιος των Γάλλων κομμουνιστών, ο περίφημος Ζακ Ντυκλώ, στο 2ο γύρο των Προεδρικών του 1969, χαρακτηρίζοντας την αναμέτρηση του Γκωλικού Πομπιντού με τον επίσης δεξιότατο Αλαίν Ποέρ, πρόεδρο της Βουλής και χριστιανοδημοκράτη του “ακραίου κέντρου”: «Δεν διαλέγουμε ανάμεσα στο γκριζόασπρο και στο γκριζόμαυρο». Και -ω των συμπτώσεων!- ο παλαίμαχος αντιστασιακός Ζακ, γραμματέας του παράνομου μηχανισμού του κόμματος κατά τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής, είχε λάβει 21.3 % έναντι του δεύτερου Ποέρ με 23,30%, ενώ το Σοσιαλιστικό Κόμμα είχε καταβαραθρωθεί με τον Γκαστόν Ντεφέρ στο 5.01%.

Και για να θυμηθούμε και κάτι δικό μας:

Στον δεύτερο γύρο των δημοτικών εκλογών στην πόλη μας μεταξύ Κούρκουλου (Πασόκ)και Δεσσύλα (Νουδού), το 1986, ήταν η πρώτη φορά πανελλήνια που ομάδα κομμουνιστών και αριστερών πολιτών (11 από το ψηφοδέλτιο του Έντυ Παπαντωνάτου) αντιτάχθηκαν ανοιχτά στο δίλλημα και τη δεξιά γραμμή των κοινοβουλευτικών κομμάτων της Αριστεράς και κυκλοφόρησαν προκήρυξη με τίτλο:

«Δεν διαλέγουμε ανάμεσα σε μαυρόασπρο και ασπρόμαυρο!!
Άκυρο, λευκό, ενεργητική αποχή!!!!»

(Τα άκυρα-λευκά ξεπέρασαν το 12% των ψηφοφόρων).

Για την ιστορία να αναφέρω ότι την ίδια θέση είχε λάβει και η τοπική ΔΗΑΝΑ του Κωστή Στεφανόπουλου με υποψήφιο τον γιατρό Παπαδάτο και οργανωτικό υπεύθυνο τον τοπογράφο Κώστα Λέσση, σημερινό δήμαρχο Λευκίμμης.